

Grabado por D. Joaquín Llorente, grabador.

NTRA SRA DE SALES PATRONA DE SUECA.

ASOCIACION de los JOVENES de ACCION CATOLICA
CENTRO PARROQUIAL DE SAN PEDRO APOSTOL - SUECA

MARIA :

En este mes de Septiembre, mes en que Sueca celebra la festividad de su Reina y Patrona: Nuestra Señora de Sales, no sería lícito que dejásemos de hacer nuestra aportación a la Soberana de los cielos, cuando la naturaleza misma le ofrece esa inmensidad de esplendores dorados, sus mejores galas, y que todo buen hijo de Ella sabe hacerle entrega, con ademán de pleito-homenaje.

Y no es sólo la tierra lo que hace germinar y florecer sus más bellísimos ornamentos, no son únicamente los pequeños, los que por sus bocas inocentes rememoran el tributo más exquisito de la Mujer sin mácula; es todo nuestro parnaso, el remoto, el pasado y el presente el que eleva el incienso de su poesía más exquisita hasta la gloria, para nimbar con las sonoridades de nuestro romance sin par y con la espiritualidad de nuestros vates, la figura adorable de la Reina de esta España católica por autonomía, que la rinde vasallaje como Emperatriz, coronada junto al Ebro, padre de Iberia, siendo pilar de donde arranca y donde se asienta, con cimientos incombustibles toda esta Patria; coronada con las márgenes del Turia, para que sea el cobijo y el amparo de todo desconsuelo; coronada en los altos picachos del Monstruos, cuna del gran filósofo Balmes, que para descansar de sus altas elucubraciones, buscaba el remanso de La Moreneta que le inspiraba su gran amor a la Patria común; coronada a orillas del Darro y del Genil, en la ciudad próspera, que para Cristo conquistara la gran Isabel, y ante cuya imagen se postran cuantos tienen angustias que mitigar; coronada al pie del Miño, por cuyas venas corre sangre aurífera que el poético Sil, que Rojas cantara, le lleva pródigo, y junto a cuya imagen se arrodillan cuantos buscan remedios a sus pesares. Coronada no lejos del Guadalquivir, a quien vigila con toda pompa y esplendor la Giralda, sultana del «Andalús», que tiene una efigie de nuestra Madre, que da esperanza a todo afligido que a Ella acude para que interceda cerca de nues-

Soberana del Imperio Español

Por J. ESCRIVÁ PLÁ - Vocal del C. D. de los Jóvenes de A. C. de Santiago de Compostela

tro Padre Jesús del Gran Poder, que tiene por casa solariega la sevillanísima Iglesia de San Lorenzo, confinando casi con el barrio macareño; coronada la veremos D. m., dentro de poco ya, junto al caudaloso Júcar, siendo nuestra «Mareta de Sales» el centro de la vida religiosa de la Ribera Baja; coronada... ¡en fin!, en altozano que domina al humilde Bernesga, siendo como el posterior adiós que Galicia, la de las sandades y Asturias, la de Covadonga, dan a quien emprende el camino del Imperio español, al adentrarse por los campos de Castilla, que se extiende al in-

fierno de la fe de sus hijos, que llevaron sus mejores tesoros, idiomas y religión, allende del Atlántico, para propagar esta lengua que los ángeles formaron como la más grata a la Inmaculada María, y esta Religión, la única y verdadera Religión, desde las Montañas Rocallosas hasta el Cabo de Hornos, y difundir la devoción a la Virgen co-redentora, y puedan proclamar, como proclaman sus grandes bajo la advocación de la de Guadalupe, en Méjico; la mártir; la de Luján, en la Argentina, la fértil; la de la caridad del Cobre, en Cuba; la perla antillana; la de la Paz en Bolivia... ¡Madre nuestra! Nuestras palabras no hallan modulaciones para expresarte cuanto sentimos hacia Ti; por ello diremos con el poeta:

No mires, Señora, si amo mal;
mira tan sólo como amarte quisiera.

Arquitectura del Convent de Sales

L' actual fàbrica del Convent de Sales fou construïda en 1753, al mateix lloc en que estava l' anterior que fou desfeta pel terratrèmol de 1748.

El Convent comprenia el que es avui Presó, Hospital i Jutjat, a més de l' actual església, i està construït tot junt, al que es degut l' assimetria que aquesta té, així en l' atrí, a un costat del qual està la torre i en l' altre hi ha una part que pertany a la Presó, com als arborets que tan visibles estan a la part del carrer i que no existixen al altre costat, per que l' espai corresponent pertany al l' Hospital i el seu sostre es continuació de la teulada de la nau principal de l' església, que dona les seues aigües al pati de la Presó, antic claustre.

La nota dominant en l' arquitectura del Convent es l' esveltesa. Hem tingut la ocasió de llegir en aquest BUTLLETÍ la comparança de l' Arxiprestal, majestuosa i greu, com símbol de l' eclesiàstic, amb el Convent, esvelt i fi, que ens recorda la feminitat de Maria. Aquesta esveltesa es observada perfectament a la mitja-taronja de base circular i que s'unix al quadrat del creuer amb les quatre petxines en les que estan pintats quatre sants de l' Orde franciscana, fundadora del Convent —San Francesc d'Assis, San Bonaventura, San

Bernardí de Sena i San Joan de Capistrano—. Seguix una part recta amb finestres de vitralls on comença una cúpula parabòlica no amb arcs de cercle, contrastant amb l' Arxiprestal, xafada, segons es pot veure des de les afores de Sueca i fins en el carrer Mare de Déu, en el creuer del carrer de Sant Miquel. I rematant amb una llanterna ficada sols com ornament, puis que no està comunicada amb l' església i la seu estretor la inutilitza per a efectes d' iluminació.

Es curiosa també la construcció de la façana. De vegades sembla que, a l' esquerra, anara a eixir altra torre simètrica a l' existent, com hem vist en altres esglésies, les gòtiques per exemple, o les de l' estil colonial espanyol. Per a conseguir una façana proporcionada amb porta al centre, s' hagué de rebutjar el troç simètric del campanar donantlo a l' edifici conventual, amb el que queda una proporció agradable entre l' ample i l' altura.

En tal façana, modificada posteriorment, potser, vegem dos ordres arquitectònics, un dintre de l' altre: l' exterior, que sembla sostindre el frontó i que enmarca tota la façana, i l' interior que enmarca la porta i la finestra. I l' espai entre tots dos, va reomplít amb

(Sigue en la página 3.ª)

El Santíssimo Cristo del Divino Amor de Pío Mollar

Pío Mollar, el escultor valenciano que felicemente conocemos en nuestra Ciudad, se nos presenta ahora bajo una nueva faceta en la imagen del Santíssimo Cristo del Divino Amor.

«Ribalta», la revista de arte valenciano, ha dicho de los Cristos de Pío Mollar que hay una larga teoría de ellos, aún dentro de los compatriotas en imaginería, situando sus obras entre las tallas de Forment y el barroquismo de los Vergara.

La nueva obra, que viene a enriquecer nuestro ya incipiente tesoro artístico parroquial, ha sido lograda con una intensa preparación de estudios anatómicos, que se patentizan en su «Dante bajando al Infierno con el gigante Anteo».

La imagen goza de un equilibrio solemne entre la belleza y su sentido religioso. Es una recopilación de la humana naturaleza, un libar de todo lo más bello del cuerpo humano, que al pasar por el tamiz del arte queda preparado para reflejar ese Divino Amor,

(Viene de la página 2.º)

És ull de bou, que no és circular, sino elíptic, amb l'eix major de posició vertical.

L'interior del Convent respon a un ordre clàssic: el compost, el que es veu al capitell i a la cornissa, aquell amb fulles d'acant i volutes i aquesta amb denticles i sense permòdols.

Les pilastres adossades a la paret i que sostenen els arcs de la volta tenen dos eixints: el primer, lis i el segon, més estret, adossat al primer amb el cos acanalat i amb capitell. A diferència de l'Arxiprestal en que sols apareix un eixint acanalat i amb capitell.

Són originals les llunetes, finestres a sobre de la volta, en les que el mur vertical no és semicircular, sino parabòlic, per a donar més distància vertical que horitzontal, modalitat no freqüent a l'esglésies neoclàssiques.

Ernest Lavernia i Ferrando

IL·LUSIÓ

Blau murillesc del cel d'Andalusia
que obrint-te has deixat vore en els teus sins
tresors maravellosos i divins,
que ansiós buscant jo arava aquest dia!
Vergé de Sales, amb molta d'alegria
t'he vist tota rodetjada a Vos —dins—
de petits angelets i serafins,
que en llurs ales de pura fantasia
volaven junt a Vos per la claror
aurífica, portant arròs i flors,
melòdics instruments que amb gran dolçor
tocaven inspirats al temps dels cors.
Fortjada il·lusió d'ardent amor,
que estàs present en mi i que mai m'ors!

JOSEP A. BENEDITO

Campament de Montesaque, Setembre 1949

enmarcada por una euritmia del movimiento.

No es, ni más ni menos, en su corte clásico, que un ideal de la forma que nos hace sobrecoger el alma, sin necesidad de recurrir a los extremismos de los Cristos jansenistas o al rigorismo historicista de Prieto Coussent.

Su cabeza, sin recurrir a rebuscados efectismos logra profunda emoción religiosa, moviendo a ese arrebato suave que huye de mezclar lo humano con lo divino. Los grudos de pelo y barba están tocados con un dominio de la técnica y un gusto estético de la más alta calidad, así como la flexión de sus miembros.

En fin, un acontecimiento en la vida artística local, que merece todos nuestros plácemes. Lástima que el gran público —el pueblo religioso— no pudiera gozar de la emoción estética de la imagen en la procesión por causa de una desacertada posición de la iluminación de las andas.

Nuestra más cordial enhorabuena a la familia donante de la imagen, que el buen gusto no solamente se manifiesta en el autor de la obra artística, sino también en el mecenas que tomó la responsabilidad de encargárla.

P. P.

ese dominio absoluto de la vida y de la muerte. En el orden de las ideas estéticas supone el punto final y concreción de dos líneas dispares que nacieron desde las más primitivas representaciones de Cristo pendiente de la Cruz, un equilibrio entre las especulaciones ultrarealistas y los amaneramientos de última hora y de los que no supo librarse el arte románico, el gótico y el bizantino. Con una acertada visión del cuerpo humano, con una acerada distinción de lo anatómico; se recogen las anchas esencias de una espiritualidad que se eleva desde la misma contemplación de la naturaleza, sin que ésta se empañe con la mácula del pecado. Se ha tomado del objeto natural aquellas condiciones necesarias para la obra estética suprimiendo todo detalle que no armoniza con el conjunto.

La figura continúa, dentro de una proporción excelente, la línea clásica de Cellini y en ella se ha logrado un encarné de musculatura recia y suave, frondosa y proporcionada, real e ideal, que hace desaparecer toda distancia, quedando una silueta armónica y suave

PROA

Un pagés al darrera del seu forcat és el més perfecte símbol del treball profitós. Ardu, tenaç, frutífer però, Ni irreallizable, ni estèril. La terra oposa—verge, agrest—les seues resistències a davant d' ell que la força i la fecunda per a òpimes collites, i entre el camperol i els seus camps instituix un íntim ajuntament. Al que a cada nova llaurada, descobrix sempre al mateix solatge de virginitat inviolada (com diu que d'Espanya preconitzava Ganivet). Les amors del llaurador sons ses terres; en elles posa el seu afany y plaer: amor, fidelitat i freqüència.

Com a eix de la més estimable de les tradicions suecans, Andreu Sales no hi pegué ésser altra cosa que llaurador. Ni pastor, ni ermità, ni pelegrí. Va millor a la nostre idiosincrasia les les qualitats d'acció que les contemplatives: millor ens avenim amb la revolució que amb el claustre. Som un poble que lluità anys i anys, amb una naturalesa si no ingrata, rebel i àdhuc impossible per a altres mans. Un poble que s'ha xuelat la major part de l'Albufera, en brega desigualada, i ha anat empenyint-la, ja vençuda, reduint-la—i pobral—als exigus límits que avui té. Amb el que, si li minvà bellesa, també li tragué putridesa i insalubritat. I amb el seu treball acreixqué el seu profit: vocació terrena, més perfectament humana. Es molt significatiu que les nostres Festes coincideixin amb el període del màxim laboreig a les collites; el que servix per a replegar el seu rendiment darrer. Molts dels joves que fullen aquest BUTLLETÍ ho faràn amb mans feixugues i ulls somnolents; la fatiga al cos, demanant-los descans, disposts per a la matinada següent. ¡Nits de veremal! ¡Qué llunyanes i impossibles les bacanals de l'arros!

Les ànimes contemplatives han pres la millor direcció per a arribar-se fins a Déu. Desnigats de quefers terrenys, aquests homes aturen el seu esguard directament a la Sobrenaturalesa. No hi son pas assequibles a tothom els camins de la mística. Tantmateix, no els esgudeix amb envetja el llaurador suecà, ni cerque canviar el seu destí.

Tot i amb ell es pot alcançar la perfecció. «Entre los pacheros anda el Señor», plaida Santa Teresa de repetir a les seues monges cuineres. La Divinitat no sols guaita als monestirs: «L'Esperit, on vol, bufa». Bona il·lúcio d'això dona la nostra llígenda. El treball és una oració tant valuosa com qualsevol altra, si hi ha bona voluntat. Que és el que Maria degué veure en Andreu Sales, el seu predilecte, llaurador com els d'avui, encara més afeinat potser. Plau a la Mare de posar les seues preferències als fills més desvalguts. Si no hi podem, per la nostra incapacitat estar sempre pregant, ens servirà d'oració la nostra Obra Ben Feta:

Amb rectitud i amb fe. Com Andreu Sales. Sense això, resultaria no-res el nostre afany.

I seria molt punyent el rebot diví. Aquell mateix que en una altra ocasió adreça Jesús a la germana de Llàzer:

«Marta, Marta: ets sol·licita i t' alanyes en moltes coses. Una només, però, és necessària. Maria escollí la millor part i no li sera llevada.»

Que en valga, doncs, aleshores la intercessió de la nostra Mare. La Apareguda, la Trobada. La que entre guaret i rella, migrigué a una ànima camperola, com la nostra, com la de tota Sueca. Tosca i assaonada de treball i de sol: sincera, neta, sense indrets.

CONRAD-VICENC

8 de Setembre, altra vegada

Ja estem així altra vegada. Com sempre. Com tots els anys. Des de que förem.

Alguns no hauran vingut; era el camí tan llarg que Déu els va cridar: «Ja heu caminat prou. Veniu a mi que us vulle al meu entorn. Vosaltres sou meus».

De vegades era aquell que marxava al nostre costat. A penes s'hi tenia temps per a esguardar-lo una mica i veure'l com queia sense que pogués fer no-res per ell. Tot seguit continuavem.

Anavem fent la nostra tasca. I ens deixia un arbre en el camí i ens donava la seua ombra. Mes no podíem gaudir-la molt de temps. Era llarg el viatge i havíem d'arribar a l'hora exacta.

Quan la nit, a voltes, deixava la seua ma suau a sobre de les coses i tot restava silencios sentiem als nostres peus xafar la terra humida i la sang ens portava la frescor als llavis.

I diem: «Jo vullgués abatir-me al teu davant i vore'm buit de tot, Senyor,

l'ànima fòra, i contemplar-me jo mateix, com soc d'humà».

I el dia encara estava lluny... I es presentia.

Algunes vesprades—tardor i primavera últimes—el goig de viure ens empenyia i caminavem tots junts, amb una joia que ens feia mes lleugera la vinguda.

Mes l'estiu ens detingué i mai no creiem arribar. ¡Com s'ens allargava! Semblava estar aturats amb una feixuguesa insoportable.

Però hem arribar per si. I tot ho hem trobat igual. Com sempre. Al nostres ulls de caminant els ha semblat vore les mateixes espigues d'altres anys, els mateixos teuladins sobre els plàtans de les vores dels camins, les mateixes rialles als rostres... ¡Tot igual! Com si aquesta vegada fòra qualsevol de les altres passades. Inclús com si aquells que restaren jaguts a la vora del camí estiguésin ací també, junts amb nosaltres. Com sempre. Com tots els anys. Des de que förem.

FRANCESC de P. BURGUERA

De la nostra Ciutat

Esposicions

Convé que les Festes no siguin traca i xin, xin. Una feliç coincidència de les Festes amb la collita, del gaudi i de la obtenció del fruit i el màxim querer del nostre poble, ens força a tindre en compte que hem d'aprofitar aquesta conjuntura per rendir homenatge al que ha estat activitat espiritual de Sueca, a realitzar un recompte de les nostres possibilitats de l'esperit.

La vibració tota ciutadana no hi pot deixar d'efensa de la seua esgarrifança a la vida artística.

Ja hi sabem que és un tòpic parlar de que els valencians som per naturalesa artistes. Reste per a els «falleros». I quam parlem de Sueca té que vindre a collació a nostra herència la d' En Bernat i Baldoví i la d' En Serrano, mestre. No ens sap greu, Sembla, però, ésser que ens hagim quedat ací i que no hi passem pas avant.

Ja hi fa temps que a Sueca, amb ocasió de les nostres Festes, no tenim exposicions d'art; des d'aquella que fou organitzada a la Societat «La Artística», per l'any trenta, més o menys, de l'obra del nostre pintor Clarós. I ja hi va éssent hora que als «grandes conciertos y verbenas», als «extraordinarios castillos de fuegos artificiales», «solemnes procesiones», «elocuentes oradores sagrados», «veladas de boxeo» i «concursos de bebés» s'afegisca una discreta exposició d'art. No demanem mes per un programa al que tot està pels núvols. D'art suecà.

Hi tenim elements per a ella:

L'obra d'En Clarós, supervivent de l'impressionisme, deixable predilecte d'En Sorolla i descobridor del paisatge de l'Albufera i de la marjal de Sueca. La pintura d'Escrivá Cantos, de forta personalitat i la de seu esposa N'Empar Palacios Escrivá, versió cromàtica estupenda, dintre dels cànons del modernisme, d'un esperit refinadament femení. L'escultura de Beltrán i de Frechina, amb la que els succans pocs contactes tenim—el que és lamentable—de no ésser per l'altar de Sant

Josep de l'Arxiprestal, al que s'ha desnaturalitzat la seua estètica i mutilat l'alt relleu que representa l'Església militant, obra de l'últim.

En segon terme, hi tenim a Serrano Plà, del que coneguem en l'art difícil del retrat alguns eneerts, i a Gener Beltrán amb una ben guanyada fama en la miniatura i l'aquarel·la del ventall.

Podriem donar lloc a que es manifestaren alguns valors joves, com aquet xic ermità de la Muntanyeta dels Sants, que acusa un gran sentit de percepció original de l'objecte artístic que el liuera de les debilitats cromàti-

ques, i altres amateurs com Carrillo, Llopis, Melis, Navarro, Coves, Fos, Sellés Vercher, Carbó Gatignol, etc.

També podríà fer-se una exposició de pintura religiosa suecana: aquelles taules gòtiques de l'Arxiprestal, les de Sant Pere sobre tot—pot ser el de més valor que hi hagi—els sants Abdó i Senent de l'Hospitalet, el Sant Joan Baptiste procedent de l'antic retaule de l'Arxiprestal que hi és a l'Hospital de Caritat, i altres quadres i taules propietat de particulars que no hi tindrien inconvenient en deixar-los, alguns formant col·lecció, com la de la família Simeón, etc.

No ens toca a nosaltres realitzar tot açò, sino indicar-ho, per si arriba a la voluntat de qui està obligat a ell.

MIQUEL BALDOVI I BADIA

Breu noció històrica de Maria als ulls d'alguns sants pares

Gracies deguem donar-li a aquet execès sollicit, que demostrant l'ingeni curiós acaba en un bon petit montó catàleg, net i ordenat, donant poca importància torva a l'esbrinador tortell, i, per l'anvers, ompli marge l'arrebol de la Historia patrològica, trametentmos per grosses generacions progressives i intermitents, a son pes medit, coses i cassos importants.

A tal punt, dolces paraules de Sant Bonaventura escriuen: «Aliment a on l'enfambrat trau gallós el filtre sense escòria». Poc temps avans, el benet Cosmas de Jerusalem aixís conceb en redó el ferro gris de l'embroll resolt: «Critic d'atenció final, millor, cara o creu en la mort». Jeroni, el cenobita penitent del solitari recó de la Tebaïda, amb sincer cor obert, font sense taca original li diu. San Ricart, mirant extasiat el caràcter aspèctic de la compasión materna, peixca a ganxo diví el títol follós: «Gran misericordia». I agafant-se a aquet enfaixat recull Sant Victor: «Estant bona Mare, que mai s'en va de de nosaltres». Sant Tomás, molt ufano i satisfet enroll el nuc complet: «Santuari pinacle».

Seria importú estrill peregrí contar tots els forat que Pares de l'Església deixaren sense to ni sò en segles, alcant prodigiós monument humà a la Verge benita, fruit indubtablement de llargues vigilies... Per motius justificats doncs no vull estirar el fil tradicional, batint el record bullangós sense contemplacions, com fem ordinariament, calentant-se la molla de la testa, rascant engrits als nyervis, la poca sal tensos com un fus tascós, volquent traure cap a una qüestió sabuda i sobrants de raó, parlant clar, franc i ras, avorrint al pacient lector.

Prou sò del flautí llumbós, dirà el mestre rampino de ceremonies. Quan dos i dos sumen quatre, no busquem volta de fulla... El càlcul matemàtic, coll redó perfecte. Així dret al calaix tancat, en pany i clau qualsevol verbo-sitat inútil. Sobren divulgacions e infortunis baldats i més fe cristiana en la tradició ullada... La cùa de la claritat perfila viva també actualment.

En any de gràcia, per l'ancià Mossen N'ALFONS LAPUEBLA

Holanda, España y su catolicismo

El habla con nuestro hermano en Ex.º Heer F. Pronk

por LUIS GRANELL

Se encuentra entre nosotros el estudiante católico holandés Den Heer F. Pronk, que está ampliando estudios sobre el cultivo del arroz en la Estación Arrocera de Sueca. Hemos aprovechado unos momentos libres para hablar sobre Holanda, el Catolicismo y España.

El Sr. Pronk, ha contestado con amabilidad a nuestras preguntas y se ha interesado también por nuestro espíritu religioso. Nuestra primera pregunta ha sido la siguiente: ¿Aumenta el Catolicismo en Holanda?

—El catolicismo en Holanda presenta una gran homogeneidad y el número de católicos comprende muy cerca del 40 por 100 de la población del país. Conviene aclarar que Holanda nunca ha sido protestante en su integridad. La minoría católica no se dejó llevar por el espíritu de la Reforma y pese a encontrarse en desigualdad durante siglos ante los protestantes, jamás se debilitó y, mucho menos, en las provincias del Sur, en las que por más tiempo se dejó sentir la influencia española.

—¿La juventud holandesa siente inquietud religiosa?

—Sí, aunque lentamente. Antes de la guerra la moralidad y el espíritu religioso eran normales; durante la guerra, con las dos invasiones de alemanes e ingleses bajó mucho y, al terminar la guerra, mejor dicho, hoy día, ha aumentado más que antes del 39.

—¿Existe Juventud de Acción Católica?

—Existe Acción Católica, pero los jóvenes católicos están encuadrados en una organización dentro de la A. C. llamada «Vincentius Vereniging», que se dedica a ejercer la caridad y está extendida por toda la nación.

—¿Qué te parece la religiosidad del pueblo español?

—Mucho sentimiento, más exterioridad, nosotros más razonado y más interno; aquí mucha devoción a la Virgen, pero he podido observar que van muy pocos hombres a Misa y que hay

bastantes indiferentes, para la fama de católico que tiene el pueblo español. Nuestro país, como en todos los pueblos católicos, hay devoción a la Virgen, pero también tenemos, como vosotros, un apóstol, al igual que Santiago, Santo Willibrordus, del siglo IX de origen inglés, que fué nuestro Padre en la fe. Hay especial devoción al Santísimo Sacramento en Amsterdam.

—¿Te ha gustado España?

—Sí, mucho; la gente es muy amable y agradable; en el extranjero se ha hecho mucha propaganda en contra de España, por parte de Inglaterra, principalmente, porque defendéis vuestra libertad, sin dejaros influir por su política exterior, más concretamente, por su comercio. De poco tiempo a esta parte en Holanda la prensa católica defiende la verdad española, vuestro catolicismo y combate las ideas erróneas que se tienen de España.

Me ha gustado Sueca y sus campos de arroz; ahora espero ver las Fiestas y contemplar el entusiasmo de los suecos por su Virgen de Sales a la cual yo ya estoy aprendiendo a rezar en español.

MISCELANEA

La advocación de Santísimo Cristo del «Hospitalet» no puede traducirse con toda propiedad por la de Santísimo Cristo del Hospital, porque la palabra «hospitalet» no significa hospital pequeño, sino hospicio. Por eso la tradición piadosa une la idea de la aparición con la de dos peregrinos que hallaron cobijo en aquel «hospitalet» de Sueca.

Pere», donde la leyenda señala como lugar de la aparición del Santísimo Cristo.

* * *

Nos han comunicado oficialmente la existencia en el Museo Provincial de San Pío V de Valencia de un grabado en madera de la Virgen de Sales.

* * *

El entonces lugar de Sueca, antes de celebrar con la solemnidad de hoy las Fiestas de la Virgen de Sales, celebraba la de la Virgen de Agosto, —La Verge Assumpta— y la de Santa María de la Murta.

* * *

La actual calle de la Virgen, fué antiguo camino de Sales, excelente paseo de álamos y cipreses, según se ve en antiguas tablas.

* * *

Debe Vd. recordar que el solar de la casa que ocupa el taller de Cerrajería de los hijos de Florencio Coves es el que ocupó el «Espital vell de Sant